

Mõni pani jälle otsekohel tihnikusse, kui ta mind nägt. Mina harinesin viimaks oma ümber sündinutate asjadega nii moodi ära, et ma muu peale ei mõtelnudgi, kui: millal saab pang marju täis. Karu ei tulnud müsle enam meeldegi. Wõi ei tulnud meeldegi! Kus ta siis jäi! Aga ma luuletasin omale mitmet moodi karu asju ette. Ma mõtlesin: Ei tea, ehk on see ka maa peal ette tuluud, et emane karu oma poja ära kautas ja siis metsast tütarlapskese leidis, tema oma koopasse kandis ja seal suureks imetas. Aga kui tüdrufuke suureks kasvis, siis põgenes ta ära; karu plagos talle järele, aga ei saanud teda enam fätte. Aga nüüd jöuudis tüdrufuke oma isa maja poolle, mis Wändra metsa läbedal oli. (See jagu juttu pidi veel nii moodi edasi luuletatud saama, et laps oma isa, kas sugukonna ninost wõi mõnest sõrmest ära pidi tundma ja karu feelil temaga osja toimetust algama. Kui nüüd tüdrufuke isale ära ütelnud, fus karu mõisa on, wõttis isa püssi ja läks oma tänamata südamega tütrelisega metsa. Tütreke wiis isa karu juure. Karu ei lausunud midagi, kui isa ta maha laskis. Jäh, ta laskus veel oma rõövlinna armast fätt ja waatas hella karistava filmaga tema otsa. Ja siis pidin ma selle juttu lõpetuseks veel seda juure lisoma, et inimene piab elajate peale armu heitma.) Kui ma nüüd seda lõppu just edasi luuletada tahisin ja käega paari paju otsa just eest lahti lüüa lahusin — näe! seal oli — foru! Ta seisis kahe jala peal ja otsis nagu mina waenekene — waaraafmarju.

„Wana karu pahandus hoibis ühe käpaga marja põesa otsa finni ja rebis teise käpaga mõrju suhu, just kui meie Kaasiku Andres. Et mina koguni ära kõhmetand olin, seda ei pruugi ma siin väist küll keslegile ütelda. Mina sa'n forraga niisugusest tarufusest aru, et muu sugugi lusti ei olnud, sell kombel metsa wanaga kõku juhtuda. Just sell samal silma pilgul silmas mind sa wana karu ja imestelles nii samuti minu üle nagu mina tema üle. Nüüd astus ta oma nelja jala peale, s. o. kahe estmese ja kahe tagumise jala peale ja bakkas föige nelja jala peal minu poolle tulema. Mis nüüd teha? Pidin kord puu otsa ronima, aga niisugune pahandus on ju palju hullem ronima kui inimene; ja oleks ma jooksma hakanud, wõi siis tema seisma oleks jäenud, ja neli jalga jooskewad iska rutemine kui kass jalga. Karu tuli aga seni iska oma foodu minu poolle edasi. Nüüd tuli müsle forraga meelde, karu mõtteid seniks teisse pöörda, kuna ma oma sõariista juure jöudnud ja sealt julgust saanud. Minu pang oli pia aegu marju täis ja veel paremaid kui karu neid noppida wõis. Mina panin marjad maha ja hakanin siis ise end tahandama ja karule otsekohel filmi sihtima just nagu loomade taltsutajad seda teewad. Minu karvalus läks sa korda. Karu jäi marja pangti juure seisatama. Tema ei olnud harjunud, pangist sööma, sellsepärost lükkas ta nõuu ümber, tampis marjad rämpiuga segi ning bakkas neid siis sia wiisfil sööma. Karu on söömise tükis veel rumalam kui siiga. Kui ta lewadel mõne mahla nõuu juurde juhtub, siis